

Rekordéri etnickej dlhovekosti

Pred našim veľvyslanectvom v Budapešti v októbri 2008 sa objavili medzi inými aj transparenty extrémistov s anglickým nápisom „HOMELESS BASTARDS“, t. j. bezdomoveckí kríženci neznámeho pôvodu. Koho označovali, resp. komu boli tieto transparenty adresované? Veď ani v Maďarsku, ani na Slovensku absolútna väčšina obyvateľstva angličtine nerozumie. Mal to byť nejaký maďarský trik? Pravdepodobne áno, ale asi im nevyšiel.

Slová na transparente nemôžu byť adresované Slovákom. Veď Slovákom nedávno genetici potvrdili, že sú rekordéri etnickej dlhovekosti a autenticity. Zistili, že vyše 80% dnešnej populácie Slovenska zdedilo gény po svojich predkoch, ktorí žili v strednej Európe už pred 8 000 rokmi, teda v mladšej dobe kamennej – v neolite. Pravdu možno potláčať, ale nie zničiť (Veritas premitur, non opprimitur – Titus Livius, Seneca ml. a ďalší).

Molekulárna genetika v posledných desaťročiach urobila priam neuveriteľný pokrok. Po rozšifrovaní biogenómu bol rozšifrovaný ľudský génom a v krátkom slede aj historický genofond moderných národov. Výsledky vedeckých analýz genofondov jednotlivých národov spochybnili alebo dokonca vyvrátili niektoré tzv. „večné pravdy“ historiografie, čo v daktorých krajinách vyvolalo „zemetrasenie“. Stručne opíšem príčinu takéhoto „zemetrasenia“ v susednej krajine.

Mnohí, aj súčasní maďarskí historici a politici ešte stále tvrdia, že slovenský element sa usadil v oblasti severokarpatského oblúku a niektorých pridunajských nížin až v neskorom stredoveku, a to hlavne priesakom valaskej kolonizácie. Súčasne jedným dychom vyhlasujú, že po Hunoch a Avaroch, ktorí prišli do strednej Európy v 4. resp. 6. storočí, do oblasti Dunajskej kotliny prišli Maďari v poslednom desaťročí 9. storočia a sú tu dodnes. Napr. bývalý maďarský prezident Árpád Göncz v čase svojej oficiálnej návštevy v roku 1995 počas prednášky v Oxforde „pobavil“ prítomné politické a vedecké publikum, keď vyhlásil, že „po Avaroch prišli Maďari, ktorí sa ako prví usadili v Karpatskej kotline (Dunajskej kotline – pozn. aut.) a sú tu dodnes.“

Tieto pseudovedecké a faktami nepodložené názory totálne vyvrátili výsledky modernej génovej analýzy. Začalo to v roku 1991, keď renomovaný genetik profesor Stanfordskej univerzity (USA) L. L. Cavalli Sforza uverejnil výsledky veľkoplošnej genetickej štúdie, ktorú uskutočnil na území dnešného Maďarska. Dosiadnuté výsledky tejto štúdie prof. Cavalli-Sforza zhodnotil nasledovne: „Maďarsko v Európe je anomáliou. Jazyk je ázijský, ale obyvateľstvo európske, väčšinou slovanské. A títo Slovania sú pôvodným obyvateľstvom Karpatskej kotliny. Absolútna väčšina obyvateľov Maďarskej republiky nie je etnicky maďarská, je prevažne slovanská a kontinuálne európska. Zostalo iba maďarské meno a aglutinujúci jazyk. Maďarských génov niet“ (Scientific American, november 1991).

Tieto výsledky boli také šokujúce, že vyvolali „zemetrasenie“ predovšetkým v Maďarsku, ale i v ďalších krajinách. Niekoľko renomovaných laboratórií v USA zopakovalo veľkoplošnú genetickejšiu štúdiu na území Maďarska a dospeli k rovnako šokujúcim výsledkom. Záver týchto štúdií potvrdil nález prof. Cavalliho-Sforzu: „len s ťažkosťami možno nájsť nejaké stopy ugarských (staromaďarských) génov v súčasnej populácii Maďarov.“ V pomerne krátkom čase si laboratórne techniky modernej genetiky osvojili odborníci v mnohých krajinách. Nelenili ani v Budapešti a čoskoro aj maďarskí genetici uskutočnili rozbor DNA svojich spoluobčanov. Výsledky ich sklamali, lebo museli priznať, že mitochondriálne gény pochádzajúce z ugarských (staromaďarských) génov sa vyskytujú len u menej ako v 5 % súčasnej maďarskej populácie. Maďarskí genetici svojimi výsledkami potvrdili aj ďalší nález prof. Cavalliho-Sforzu, a to, že absolútna väčšina populácie Maďarskej republiky nie je etnicky maďarská, ale je prevažne slovanská. Aj podľa maďarských genetikov až 50% súčasnej populácie Maďarska má slovanské gény. Zvyšok tvoria valasko-románske, germánske a iné gény. Na základe genetickej analýzy populácie Maďarska bol vyslovený názor, že „Maďari v súčasnom Maďarsku (v prevažnej miere) nie sú vôbec Maďarmi.“

Porovnajte sami: sotva 5% súčasných Maďarov má ugarské (staromaďarské) gény, ale až 50% má slovanské gény (Sapientia sat!).

Nelenili a nelenia ani slovenskí genetici. V prvej dekáde 21. storočia doc. VI. Ferák preskúmal historický genofond Slovákov a dospel k viac ako pozoruhodným výsledkom. Dokázal, že viac ako 80% Slovákov zdedilo gény po predkoch, ktorí žili v strednej Európe už asi 6 000 rokov pred Kristom, teda v mladšej dobe kamennej. To ale znamená, že boli sme (naši predkovia) v oblasti severokarpatského oblúku a pridunajských nížin už pred 8 000 rokmi. Táto dlhovekosť slovenskej etnogenézy urobila zo Slovákov rekordérov etnickej autenticity. Porovnávacie štúdiá výsledkov zo

Slovenska s nálezmi v iných krajinách Európy ukázali, že k slovenskej etnickej dlhovekosti majú v Európe pomerne blízko len Welšania. Výskum vo Welse ukázal, že až 70% súčasných Welšanov má gény svojich predkov, ktorí žili vo Welse už 4 000 rokov pred Kristom.

Ako som už uviedla, výsledky výskumu z analýzy genofondov vyvolali v Maďarsku „zemetrasenie“, čo vlastne ani nemuselo nastať. Maďarskí historici, politici, jazykovedci a ďalší vzdelanci predsa už po stáročia vedia, že „Maďari sú od nepamäti najpremiešanejším národom v Európe a možno i na svete.“ Napr. Armín Vambéry už koncom 19. storočia napísal, že „Maďari sú tým najpremiešanejším národom v Európe.“ Jeden z najvýznamnejších maďarských mysliteľov 20. storočia Štefan Bibó (Bibó István) napísal nelichotivé konštatovanie, že „Maďari sa zmiešali so všelijakým balastom sveta.“ Aj celá plejáda súčasných maďarských historikov (Szucs J. Bogyay T. , Silági D. , Lendvai P. , Glatz F. , Kontler L. a desiatky ďalších) vo svojich prácach dokazujú, že intenzívne miešanie Ugorov (predkov Maďarov) začalo už mnoho storočí pred ich usídlením sa v Dunajskej kotline. Podľa citovaných historikov už dokonca aj „starougorské kmene boli miešaninou národov“ a „bola to etnicky heterogénna družina. Bol to zmiešaný a stále sa miešajúci národ.“ Moderná genetika potvrdzuje, že pravdu mal nemecko – maďarský historik Denís Silági, ktorý už pred polstoročím napísal, že „maďarský národný charakter sa nedá odvodiť z rasovo – biologických vlastností euroázijských predkov, ale významná je skutočnosť, že oddávna existuje množstvo typických Maďarov, ktorých predkovia boli Slovania, Germáni, Románi alebo Židia, ale v žiadnom prípade nie jazdci z východných stepí.“

Ešte presvedčivejšie a výstižnejšie o tom píše súčasný renomovaný maďarský historik prof. L. Kontler (Kontler László): „ Z hľadiska antropologického a kultúrneho predstavujú Maďari nesmierne zmiešaný fenomén. Takže nejaký čistý kmeň Ugorov (Maďarov) v tomto zmysle nikdy neexistoval. Preto na stanovenie kontinuity maďarského národa je jazyk jediným kritériom. História maďarských počiatkov je históriou spoločenstva, ktorého genetická skladba a kultúrny charakter sa menili, ale ktoré niekoľko tisíc rokov hovorilo jazykom, z ktorého sa vyvinula dnešná maďarčina.“ Stručne a múdro definuje vznik maďarského ľudu (magyar nép) F. Glatz s kolektívom 60 historikov v rozsiahlom diele Kronika Maďarov: „Hovoriť o histórii predkov Maďarov do roku 600 po Kr. môžeme len s určitou pravdepodobnosťou, a to len na základe jazykovedných, starožitnostných a botanickozemepisných výskumov.“

Isté je len to, že maďarský ľud sa vytvoril z viac geneticky odlišných ľudových skupín. Spoločným jazykom týchto ľudových skupín sa stala maďarčina.“ Do dnešných dní nie je spoľahlivo vysvetlené, akým spôsobom dokázala nadobudnúť prevahu v tejto miešanine geneticky a jazykovo odlišných ľudových skupín zaostalá ugarská (maďarská) reč a meno „Maďar“, keď vieme, že len dva zo siedmich ugarských kmeňov (Megyer a Nyék) mali ugrické mená, zatiaľ čo mená ďalších piatich sú prevažne turkické. Podľa nemecko – maďarského historika Thomasa von Bogyaya „antropologický a archeologický materiál dosvedčujú, že maďarské národné individuum vzniklo v taviacom kotle j uhoruských stepí.“ Z juhoruských stepí pochádza aj tzv. rodný list maďarstva. Ide o prvý písomný záznam, v ktorom je podľa maďarských (aj iných) historikov nespochybniteľná zmienka o Ugoroch (Maďaroch). Je to byzantská správa z roku 839 a v nej sú Uguri (Maďari) uvedení pod menom Onoguri (grécky Ongroi). Preto mnohí historici doporučujú, aby až rok 839 bol považovaný za vstup Ugorov (Maďarov) do histórie. Súčasne upozorňujem, že takmer všetko, čo je možné zistiť z histórie predkov Maďarov pred rokom 839 sú skôr dohady ako fakty a aj zdanlivo odôvodnené fakty treba brať s rezervou.

Intenzívne miešanie sa Ugorov (Maďarov) pokračovalo aj po ich usídlení sa v Dunajskej kotline. Rakúsko -maďarský politológ a historik P. Lendvai upozorňuje, že vzhľadom na romanticky sfarbené legendy v maďarskom dejepisectve a literatúre je dôležité uvedomiť si, že v čase samotného príchodu do Dunajskej kotliny bol zväzok ugarských kmeňov čímkoľvek, len nie homogénnym celkom, dokonca bol opravdivou miešaninou národov. Ako som už uviedla podľa maďarských literátov najväčší maďarský mysliteľ 20. storočia Štefan Bibó konštatoval, že „Maďari sa zmiešali so všelijakým balastom sveta.“ Pozrime sa teda na to, kto bol ten balast, s ktorým sa Uguri (Maďari) zmiešali, kto čo pri tom miešaní komu dal, resp. čo dostal.

Predpokladá sa, že mnoho storočí pred a niekoľko storočí po prelome letopočtu na ugarské kmene mali veľký civilizačný vplyv ich vyspelejší susedia iránskeho pôvodu. Dokazuje to mnoho slov, ktoré Uguri od Iráncov prevzali a ktoré svedčia o tom, že Iránci naučili Ugorov (predkov Maďarov) základom produkčného hospodárenia. Uguri prevzali od Iráncov aj mnoho mýtov a legiend, medzi mnohými aj obľúbenú povesť o zázračnej lani. V priebehu storočí došlo i k intenzívnemu miešaniu sa Iráncov a Ugorov. Maďarskí historici vyzdvihujú veľký kultúrny a civilizačný vplyv Iráncov na Ugorov a zdôrazňujú, že od Iráncov Uguri prevzali mnoho slov, čo významne obohatilo ich chudobnú slovnú

zásobu. V dostupnej maďarskej literatúre som nenašla zmienku o pozitívnom vplyve Ugorov na Iráncov. Z uvedeného teda vyplýva, že Iránci tým balastom nemohli byť.

Ešte väčší kultúrny a civilizačný vplyv na Ugorov mali staroturecké kmene. Niekedy v prvej polovici 6. storočia po Kr. došlo v oblasti dolného Donu k stretu turkických Onogurov a Ugorov. Onoguri si podmanili celé ugorstvo (maďarstvo) (Onogurok uralmuk alá hajtották az egész magyarságot) a v 7. storočí Ugori spolu s Onogurmi sa stali poddanými Chazarskeho chanátu (tiež Turci). Z chazarskej nadvlády sa Ugori vymanili až v roku 830. Tristoročný život Ugorov pod nadvládou turkických etník mal na predkov Maďarov všestranný a mimoriadne veľký civilizačný vplyv. Dá sa povedať, že turecké etnika výrazne scivilizovali Ugorov takmer vo všetkých základných oblastiach života. Ugori sa od Turkov naučili základom poľnohospodárstva, záhradníctva a mnohých remesiel. Prevzali od Turkov organizáciu politického zriadenia, organizáciu vojenských jednotiek a bojovú taktiku. Taktiež prevzali niektoré spôsoby tureckého odievania sa a používanie kovových strmeňov. Pod vplyvom Turkov sa dômyselnejšie stali právne a náboženské zvyklosti predkov Maďarov. Ugorčina (staromaďarčina) sa obohatila o viac ako o 300 pratureckých slov. V tom čase bola slovná zásoba Ugorov chudobná – nie viac ako 1 000 slov, to znamená, že vďaka prevzatiu 300 pratureckých slov, chudobná slovná zásoba Ugorov vzrástla o 30%.

Podľa chazarskeho zvyku a zákona, ugarskí kmeňoví náčelníci vraj vyzdvihli (na štíte) do svojho čela Arpáda, prisahali mu vernosť a prísahu „spečatili krvou“. Maďarskí historici tvrdia, že tým bol položený základ prvej „ústavy“. Z tohto tvrdenia si renomovaní historici robia len posmech. Mnohí historici pripúšťajú, že ani Arpádovci, neskoršie kniežatá a králi Uhorska, neboli etnickí Ugori, ale etnickí Turci. Hlbokú, nezmazateľnú stopu do staromaďarského etnika vtlačili turkickí Onoguri. Turkickí Onoguri boli stepné kočujúce etnikom, ktoré ako som už uviedla v 6.a 7. storočí si „podmanili celé maďarstvo“. Byzantskí kronikári a historici pravdepodobne aj Ugorov (starých Maďarov) považovali za Turkov, a tak v byzantských, orientálnych a európskych starých prameňoch sú Ugori (predkovia starých Maďarov) najčastejšie pomenovaní ako Turci alebo Onoguri. V Európe sa pre starých Maďarov vžilo pomenovanie Onoguri, po grécky Ongroi. Z gréckeho Ongroi postupne vznikali rôzne deriváty: Latinský derivát Hungarus, Hungari, Hungaria; francúzsky derivát hongrois, Hongrie; anglický derivát Hungarian, Hungary; nemecký derivát Ungar, Ungarn; ruský derivát Venger, Vengria, atď.. Štefan Bibó nemohol myslieť na turkické etnika, keď napísal, že „Maďari sa zmiešali so všetkým balastom sveta“. Veď ako z uvedeného vidieť, boli to ich učители a civilizátori, a navyše aj tvorcovia ich pomenovania.

Ešte omnoho väčší civilizačný vplyv na starých Maďarov mali Slovania. Ako som už uviedla, molekulárna genetika v posledných desaťročiach nespochybniteľne dokázala, že sotva 5% súčasnej populácie Maďarov v Maďarsku má ugorské (staromaďarské) gény, ale až 50% má gény slovanské a zvyšok valasko – rumunské, germánske a iné. Tieto výsledky svedčia o mimoriadne veľkom vplyve Slovanov na Ugorov (predkov Maďarov). Starší, ale najmä súčasní renomovaní maďarskí historici sú toho názoru, že Ugori sa stretli v juhorských stepiach s východnými Slovanmi už v 7. – 9. storočí. Svoj názor dedukujú z faktu, že Ugori prevzali od Slovanov pomerne mnoho praslovanských slov už pred ich príchodom do Dunajskej kotliny. Ako príklad, okrem iného, často uvádzajú slovo križ (kereszt), ktoré Ugori dokázateľne prevzali už pred príchodom do Dunajskej kotliny. Predpokladá sa aj vzájomné intenzívne miešanie sa Ugorov a východných Slovanov. O vzťahu Ugorov a východných Slovanov je v literatúre málo dokázateľne spoľahlivých údajov a treba ich brať s rezervou. Isté je len to, že Ugori prevzali od východných Slovanov veľké množstvo praslovanských slov a že dochádzalo k vzájomnému miešaniu sa.

Podstatne vierohodnejšie informácie sú o vzťahu Ugorov a Slovanov po roku 896, keď starí Maďari utekajúc pred Pečenehmi a Bulharmi prišli do Dunajskej kotliny. Na rozdiel od nedávnej minulosti, aj všetci súčasní maďarskí renomovaní historici sa zhodujú v tom, že popudom na prechod cez Karpaty a usídlenie sa v Dunajskej kotline nebolo hľadanie pastvín pre dobytok, ani tlak pribúdajúceho obyvateľstva, ani vyhliadky na korisť, ani vymyslené bludy o „Atilovom dedičstve“ a ďalšie rozprávky pre školákov, ale bol to strach z Pečenehov a Bulharov (boli to turkické kmeňové zväzy, ktoré nenávideli Ugorov a v prípade Pečenehov ani vlastne nevieme prečo). Po ťažkej porážke v boji s Bulharmi a zničujúcom vyvraždení ugorských kočovníkov (sídliak) v Etelkôze Pečenehmi, oslabené ugorské (staromaďarské) oddiely vo veľkom chvate opúšťali Etelkôzu a vydali sa na západ hľadať útočisko. Prechod cez Karpaty sa dial za veľmi dramatických okolností. Ugori stratili väčšinu svojich rodín i najdôležitejší majetok – stáda dobytky a koni. Významný maďarský historik F. Salamon o prechode Ugorov cez Karpaty píše: Cez Karpaty prešiel „bez rodín, len z bojovníkov sa skladajúci ugorský jazdecký pluk so slovanskými manželkami a so slovanskými matkami.“ Žiada sa zdôrazniť, že spoľahlivé podrobnosti o samotnom príchode a usídlení sa Ugorov v Dunajskej kotline ako aj o osude tu žijúceho, prevažne slovanského obyvateľstva chýbajú alebo sú málo známe. „V každom prípade

môžeme konštatovať, že po usídlení sa Ugorov nastalo dlhodobé pokojné spolunažívanie Ugorov a Slovanov. To ale tiež znamená, že najmä vďaka Slovanom a čiastočne aj zajatcom privlečeným z lúpežných nájazdov Ugorov (tzv. kalandozások) kultúrna a vzdelanostná úroveň obyvateľstva v Dunajskej kotline sa blížila k európskej," píše maďarskí historici Bertényi a Gyápay vo svojom diele „Krátke dejiny Maďarska“ (Magyarország rövid története.). Teda súčasní renomovaní maďarskí historici priznávajú, že ugorstvo (maďarstvo) najmä vďaka Slovanom v pomerne krátkom čase sa stalo európskym národom.

Je nespochybniteľným faktom, že v 9. – 11 .storočí (a mnoho storočí predtým) Slovania usídlení v tom čase na území Dunajskej kotliny ako roľníci, remeselníci a obchodníci boli na neporovnateľne vyššom stupni kultúrneho vývoja ako kočovní ugorští (staromaďarskí) prišielci. Sloveni (predkovia Slovákov) mali v tom čase za sebou už niekoľko storočí vlastnej politickej a vojenskej organizácie, mali vlastnú cirkevnú organizáciu s vlastným liturgickým jazykom a mali bohatú zásobu slov hovoreného i literárneho jazyka (7 000 – 8 000 slov). Starí Maďari mali v tom čase celkovú slovnú zásobu podstatne chudobnejšiu (len asi 1 000 – 1 300 slov), a ako kočovníci o nejakej politickej organizácii alebo literatúre ani nesnívali.

Tieto skutočnosti veľmi dobre poznajú súčasní renomovaní maďarskí historici a veľmi dobre ich pozná aj bývalý prezident Maďarska A. Gönc, významný maďarský vzdelanec. Napriek tomu mnohí maďarskí historici a vzdelanci ešte aj v súčasnosti cielene produkujú mýty a legendy, z ktorých potom vyvodzujú nároky na maďarské vládnutie v Dunajskej kotline a na obnovenie niekdajšieho žalára národov -Uhorska, ktoré oni nazývajú tzv. tisícročným Maďarskom.

Na rozdiel od nedávnej minulosti väčšina súčasných maďarských historikov uznáva, že v čase príchodu Ugorov (starých Maďarov) na územie Dunajskej kotliny, nebolo toto územie ani ľudoprázdne, ani opustené, ale že tu žili prevažne Slovania. Bolo tu teda slovanské osídlenie. Aj maďarskí historici dobre vedia, že z hľadiska chronológie osídlenia a autochtónnosti toho – ktorého národa na určitom území, pri nedostatku exaktných písomných dokladov, je rozhodujúca toponymia, teda pôvod miestnych názvov. Modernej jazykovede je dobre známe, že etnikum, ktoré sa ako prvé celoplošne usadí na nejakom území, v záujme základnej orientácie už v prvej generácii pomenuje hlavné orientačné body: jazerá, rieky, potoky, pohoria, hory, kopce, vyvýšeniny, sídla atď. Keď toto autochtónne obyvateľstvo dané územie opustí alebo ako etnikum zanikne, prišielci prevezmú toponymické názvy po pôvodnom obyvateľstve a prispôbia si ich svojmu jazyku.

Kvalifikovaný etymológ sa ľahko dopátra k zneniu najstarších toponymických názvov a pre seriózneho a objektívneho historika početnosť takýchto názvov na danom území je spoľahlivým dôkazom o etnicite a autochtónnosti najstaršieho plošne a trvalo usídleného etnika na tomto území. Toponymia miestnych názvov dokáže nielen spoľahlivo a presne určiť etnicitu pôvodného osídlenia daného územia, ale aj zmeny v priebehu stáročí. Priekopníkmi toponymického bádania v Uhorsku už v 19. storočí boli maďarskí historici a jazykovedci, ktorí výsledky svojich výskumov publikovali v odbornej domácej i zahraničnej literatúre. Menovite uvediem z nich aspoň niekoľko najvýznamnejších. V 19. storočí to boli: Volf Gy.; Csánki D.; Ortvy T.; Pesty F. atď. V 20. storočí veľmi záslužnú prácu v tomto smere vykonal najmä Moór E., Melich J. a Kniezsa J. Uvedení maďarskí autori vo svojich publikovaných štúdiách nezvratne dokázali, že pôvod miestnych mien (názvy jazier, riek, potokov, chotárov, pohorí, kopcov, miest, dedín, osád atď.) na území celého Uhorska, vrátane dnešného Maďarska, je prevažne slovansky a hlavne slovenský. Uvedení maďarskí odborníci dokázali, že toponymia celého územia Dunajskej kotliny je husto posiatá názvami dedín, osád, miest, potokov, riek, jazier, pohorí, hôr, kopcov atď. z ktorých veľká väčšina po rekonštrukcii z maďarského tvaru má slovenský a najmä staroslovenský ráz.

To nespochybniteľné svedčí o slovansko/slovenskom osídlení Dunajskej kotliny už stáročia pred príchodom ugorských (staromaďarských) kmeňov. Žiada sa zdôrazniť, že pravá veda maďarských, slovenských, nemeckých, ruských, poľských a iných odborníkov nikdy nepochybovala o tom, že na území Dunajskej kotliny pred príchodom starých Maďarov už stáročia žili Slovania, predovšetkým starí Slováci.

Kto je teda v Dunajskej kotline domorodcom a kto prišielcom, čiže privandrovalcom?

Prvá časť článku uverejneného v magazíne Kultúra

Zverejnené 18.10.2009 na http://www.protiprudu.info/rekorderi_etnickej.html